

Motet

Wokalny utwór muzyczny popularny w średniowieczu, składał się z tenoru – głosu głównego i dodatkowych głosów, mógł być oparty na tekstach religijnych lub świeckich

Źródłosłów: z francuskiego *mot* - słowo.

Powstanie gatunku motetu wiąże się z opracowaniem melodii [chorału gregoriańskiego](#). W [organum](#) melizmatycznym nad głosem tenorowym, wykonującym melodię chorału, umieszczana była partia wirtuozowska, stanowiąca melizmatyczne opracowanie zasadniczych melodii. Zwyczajowo do tej partii dopisywany był odrębny tekst. Nazywano ją *motetus*, a później nazwa ta zaczęła dotyczyć całego utworu.

Motet wielotekstowy, w którym łączyły się 2–3 teksty, niekiedy nawet w różnych językach, stał się pierwszą polifoniczną formą niezależną od liturgii. Cechy takiego motetu, jak trzy-, czterogłosowa [faktura](#), [imitacje](#), rytmika modalna, opracowania świeckich melodii, wywarły znaczny wpływ na rozwój technik polifonicznych i dalszy rozwój tego gatunku. Motet stał się też źródłem form [ricercaru](#) i [fugi](#). Natomiast motet koncertujący, który powstał w epoce [baroku](#), był zaczątkiem [kantaty](#) chóralnej.

Motety pisali w okresie [średniowiecza](#) m.in. [Philippe de Vitry](#) i [Guillaume de Machaut](#), w [renesansie](#): Jacob Obrecht, [Johannes Ockeghem](#) czy John Taverner, w [baroku](#) – [Jan Sebastian Bach](#), a najsłynniejszym motetem [klasycyzmu](#) jest *Ave verum corpus* KV 618 [Wolfganga Amadeusza Mozarta](#).